



פעם קרה בשנת תר"פ בעיר ז'יטומיר, שאנשי הכנופיות, לאחר שערכו טבח ועשו כלה בתושבי המקום, התפרצו גם לתוך ישיבת נובהרדוק, אספו את כל התלמידים, ולאחר שהלמו בהם באכזריות על ימין ועל שמאל בקתות רוביהם, ציוו עליהם להסתדר בשורות כדי להוציאם מחוץ לעיר להורג.

התלמידים לא איבדו את בטחונם, כל אחד לקח איתו תחת שחיו את תפיליו וגמרתו - והלכו אחריהם במנוחה, כשהם מלחשים בשפתותיהם תפילה לבוראם. בדרך התעללו הרוצחים בהם ולעגו לתפילותיהם, באמרם שהנה בעוד רגע קט לא יישאר מהם זכר; אבל התלמידים השיבו להם תוך שלוות נפש, שלא הם שופטיהם, וכי יש אלוקים שופטים בשמים - ואם הוא לא ירצה, לא יוכלו לנגוע בהם לרעה!

ואמנם, כשהגיעו לתחנה ידועה ציווה המפקד לכלאם בבית המשטרה, ולאחר שישבו שם ימים אחרים שחררו אותם, ונמצא שכל מאסרם היה לטובה, להצילם מכף ההמונים הפורעים.

בדומה לזה קרה בשנת תרפ"א בעיר מוהילוב, כשהקלגסים האדומים דרשו מתלמידי ישיבת נובהרדוק, שיחתמו כי יפסיקו את לימודיהם. התלמידים לא צייתו לפקודותיהם, ובזמן שהוליקום לבית האסורים, לקחו איתם את ספריהם ותפיליהם - תוך תקווה ובטחון שיצאו מצרה לרווחה ומאפילה לאורה.

ידוע מקרה בבחור אחד בישיבת יליסבטגרד, שניגש אליו מפקד החיילות הלבנים, ואמר לו שהתלמידים הם קומוניסטים, ועוד מעט ויחסלו אותם - וכי הוא הראשון שיירה בו. הבחור השיב לו, שאם לא נגזר עליו למות - לא יקרה לו כלום! המפקד לעג לו ואמר: "היאך אתה בוטח באלוקיך, והרי אתה רואה שחייך בידי, ועוד רגע ונשמתך פורחת". אבל הבחור לא התבלבל והשיב לו, שאם האלוקים לא ירצה - לא יוכל לעשות מאומה! המפקד התרגש מאד מתשובתו ואמר: "גם אני מאמין באלוקים, אבל באמונה כזאת עדיין לא נפגשתי". והוא נשאר בישיבה ושמר עליהם במשך שלשה הימים שנערכו הפרעות בעיר, שלא יאונה להם כל רע.

לולא מדת הבטחון בדרך קיצונית כזו, לא היה בכוחם בשום אופן לבצע את ההרפתקה רבת העלילות של הברחת הגבולות, תחת אש יריות ותוך אימת שורדים ומרצחים, אשר בכל רגע היו מרחפים בן החיים והמוות, ונפשם תלויה להם מנגד. קרו גם מקרים שבחורים נתפשו בעת גנבם הגבולות ועונו בעינויים איומים, ולאחר שנשתחררו ערקו, ושוב הבריחו את הגבול כשפסוקי הבטחון בפיהם.

עד למידה כזאת הגיע רוח בטחונם של אנשי נובהרדוק, כי שנים על שנים עמד על גבם רבם הגדול וחישל בהם את הגבורה הזאת, לא לאבד את התקווה והבטחון בה' בכל הנסיבות והמצבים - ולהאמין בו עד הסוף!

ולא נחה דעתו של הסבא, עד שחייב את הבטחון גם לעניינים רוחניים. אמנם, אסור לאדם לסמוך על ה' בחובותיו הרוחניות, ועליו להשתדל בכל כוחותיו ומאמציו לקיים את המצוות המוטלות עליו, להשיג את כל המעלות הטבועות בכוחו, לזכות את הרבים ולהרבות כבוד שמים בעולם. ברם, השתדלות זו מוגבלת במידה שהתורה מחייבת אותה, ומכאן ואילך יש לבטוח בסייעתא דשמיא. אין לאדם לחשב חשבונות לפי שיקול דעתו, ולהוסיף מאמצים יותר ממה שכתוב בתורה - אם כי כוונתו לפעול לטובה. וזוהי כוונת הכתוב: "בטח אל ה' בכל לבך ואל בינתך אל תישען" - "גם אם תרצה לפעמים לשנות את דבר ה' בחשבון אשר בדרך זו יגדיל קידוש ה' עוד יותר - גם בזה, על בינתך אל תישען, אלא לא תזוז מדבר ה' אפילו כחוט השערה, ותבטח בה' שהוא יוציא מבוקשך הטוב לפועל".

הסבא מביא דוגמא למדרגת הבטחון הקיצונית, מהמעשה בנקדימון בן גוריון. חז"ל מספרים (תענית כ.): "פעם עלו כל ישראל לרגל לירושלים ולא היה להם מים לשתות. הלך נקדימון בן גוריון אצל אדון אחד, אמר לו: הלוני שתיים עשרה מעלות מים לעולי רגלים, ואני אתן לך שתיים עשרה עינות מים. ואם איני נותן לך הריני נותן לך שתיים עשרה ככר כסף, וקבע לו זמן. כיון שהגיע הזמן ולא ירדו גשמים בשחרית, שלח לו: שגר לי או מים או מעות שיש לי בידך. שלח לו: עדיין יש לי זמן, כל היום כולו שלי הוא וכו'. במנחה שלח לו: שגר לי או מים או מעות שיש לי בידך שלח לו: עדיין יש לי שהות ביום. לגלג עלי אותו אדון, אמר: כל השנה כולה לא ירדו גשמים, ועכשיו ירדו גשמים? נכנס לבית המרחץ

וְיִשְׁמַח

צריך שיכוון בלבו פירוש המילים שמוציא בשפתיו ויחשוב כאלו שכונה כנגדו ויסיר כל המחשבות הטורדות אותו, עד שתישאר מחשבתו וכוונתו זכה בתפלתו. ויחשוב כאילו היה מדבר לפני מלך בשר ודם, היה מסדר את דבריו ומכוון בהם יפה לבל יכשל, קל וחומר לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שהוא חוקר כל המחשבות.

שולחן ערוך, סימן צ"ח סעיף א'.

פרשת בראשית

שבת מברכים מרחשון תשפ"ד

לעילוי נשמת

הר"ר אלטר אהרן יצחק ב"ר יוסף הרשקוביץ זצ"ל נלב"ע י"ז טבת תשע"ו

Shch3910@gmail.com



אל תשכח איך קוראים לך...

הרב סימן טוב רוזן שליט"א

ידועה היא הסגולה החשובה להזכיר קודם אמירת "היו לרצון אמרי פי' שבסיום תפילת שמונה עשרה פסוק המתחיל באות הראשונה של שמו ומסתיים באות האחרונה של שמו, לדוגמא: אם שמו של האדם הוא 'ראובן' יאמר את הפסוק (ישעיהו מא, כז): "ראשון לציון הנה הנם ולירושלם מבשר אתך", ואם שמו הוא שמעון יאמר הוא את הפסוק (תהלים מח, יד): "שיתו לבכם לחילה פסגו ארמנותיה למען תספרו לדור אחרון".

ישנה אפשרות נוספת לקיים את הסגולה והיא - להזכיר פסוק ששמו מופיע בו, לדוגמא: אם שמו של האדם יהודה יאמר את הפסוק (בראשית מט, כב): "יהודה אתה יודוך אחיך ידך בעורף אויביך ישתחו לך בני אביך" וכו'.

סגולה זו מועלת שיזכור האדם את שמו בקבר, כלומר מובא בספר חבוט הקבר אות ו, וזה לשונו: שאלו תלמידיו את ר' אליעזר: כיצד דין הקבר? אמר להן: "כיון שנפטר אדם מן העולם בא מלאך המוות ויושב לו על קברו, ומכה אותו בידו, אומר לו: 'הגידה לי מה שמך? אומר לו: גלוי וידוע שמי לפני מי שאמר והיה העולם, שאיני יודע מה שמי, באותה שעה מכניס רוחו ונשמתי בגופו ומעמידו, ומושיבו בדין. עכ"ל. ומשמע מזה שאם יזכר ויאמר האדם את שמו ינצל מכל הנ"ל וכמו שפרש רש"י את הפסוק (מיכה ו, ט) "ותושיה יראה שמך" מכאן שכל מי שאומר בכל יום מקרא המתחיל ומסתיים שמו, ינצל מגיהנום.

כן כתב גם בכף החיים (סימן קכ"ט) בשם האליה רבה וסדור נהורא השלם וזה הלשון: טוב לומר פסוק אחד מן התורה או מן הנביאים או מכתובים קודם 'היו לרצון' המתחיל בשמו ומסיים בשמו שלא ישכח שמו ליום הדין.

ומה היא הסיבה לשכחת שמו? אלא כאשר יעמד האדם קיר מלאך המוות בקבר מרב פחד ואימה ישחקו ממנו על עניני העולם הזה לרמות שמו, שחרי המהלה והפחד משכיחים ומכלולים את הסורק דברי תורה לא ישתכחו ממנו, שכן דברי תורה אינם ניתנים לשכחה כלל לאחר המיתה.

כמו שמצינו בדברי חז"ל (עין פרוש הגר"א משלי פרק לא), שכאשר בא אדם לעולם הבא נותנים לו מאה שמונים יום לדרש לרבים תורה שילמד בעולם הזה כל הריקים שמים לו. יעל ידי זה יתהלל אותו אדם שנאמר (משלי לא. כג נודע בשערים בעלה", רואים מזה נכוחה שדברי תורה אינם נשלחים מן האדם שאם כן היאך ידרש הוא מאה שמונים יום לרבים תורה שלמד ואם כן לא ישתכח מן האדם עם הפסוק שאמר בסיום התפילה יום יום, שכן דברי תורה הוא, וכאשר ישאל מלאך המוות את שמו יזכר בשמו על ידי פסוק זה שרומז לשמו ויאמר אותו מיד למלאך המוות וינצל ממכותיו.

ונשאלת השאלה: אם סגולה זו כל כך חשובה היא כאמור מונעת סבל רב מן האדם לאחר פטירתו, בהיותו מול

בשמחה. עד שהאדון נכנס בשמחתו לבית המרחץ, נקדימון נכנס לבית המקדש כשהוא עצב, נתעטף ועמד בתפילה. אמר לפניו רבש"ע: גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי, ולא לכבוד בית אבא עשיתי, אלא לכבודך עשיתי, שיהיו מים מצויין לעולי רגלים.

מיד נתקשרו השמים בעבים וירדו גשמים עד שנתמלאו שמים עשרה מעינות מים והותירו. עד שיצא אדון מבית המרחץ, נקדימון בן גוריון יצא מבית המקדש. כשפגעו זה בזה, אמר לו: תן לי דמי מים יותר שיש לי בידך, אמר לו: יודע אני שלא הרעיש הקדוש ברוך הוא את עולמו אלא בשבילך, אלא עדיין יש לי פתחון פה עליך שאוציא ממך את מעותי, שכבר שקעה החמה, וגשמים ברשותי ירדו. חזר ונכנס לבית המקדש נתעטף ועמד בתפילה ואמר לפניו: רבש"ע! הודע שיש לך אהובים בעולמך. מיד נתפזרו העבים וזרחה החמה".

עובדה זו מוכיחה, כמה גדולה הייתה מדרגת הבטחון של הקדמונים, שעד הרגע האחרון לא נתיאשו, ועוד בשעת מנחה עמד נקדימון באמונתו בשלוח גמורה: "עדיין יש לי שהות ביום" - עד שעורר לגלוגו של האדון. ואף לאחר שהאדון בא בטרוניה שכבר שקעה החמה, לא נתבלבלה דעתו ולא התרפה בבטחונו שעוד תזרח השמש בעבורו.

*

הסבא הוסיף לדייק מכאן עוד, שאמונתו של נקדימון בדבר ד' שהוא עוזר לבוטחים בו, הייתה חזקה יותר מהכרת חושי, ואף לאחר שראה בעיניו ששקעה החמה לא איבד את ביטחונו.

ד' אמות של הלכה

ברוך... מלביש ערומים

כותב הטור (אוחמו): 'וכי לביש' - כשמתלבש, 'לימא ליה' - יאמר: ברוך מלביש ערומים.

מסביר ה'פרישה' (או"ח מ"ו סק"ד) את דברי הטור: כלומר: אע"פ שאין הוא מתלבש עד שהוא ממש קם, בכל אופן כשיושב על המיטה ומותח את עצמותיו מברך 'מלביש ערומים' על חלוקו שלובש בעודו שוכב. מסביר בעל ה'באר היטב': שכשלוש מלבוש עליון, עליו מברך ברכה זו.

אומר ה'שערי תשובה': **בלובש בגד חדש** יאמר מלביש ערומים וכתב ה'אליה רבה': אף שכבר בירך שחרית חוזר ומברך כשלוש אך אם לבשו שחרית נפטר בברכה זו ע"ש.

מסביר הגאון רבי שמואל הומינר זצוק"ל **מהי ברכת מלביש ערומים?**

ברכת מלביש ערומים - היא הודאה להשם יתברך על המלבושים שממציא לאדם.

וירגיש האדם בפרטות איך שהזמין לו השם יתברך כל מיני מלבושים הנצרכים לו.

בזמן החורף יתן בזה הודאה בפרטות על בגדים חמים ובגד עליון עבה שנתן לו השם יתברך. בשבת ויום טוב, שהוא מלובש במלבושי הכבוד של שבת ויום טוב, ויוסיף בזה הודאה גם על זה.

וכאשר האדם נתלה בו יתברך כאלו נקרב אליו, שכל אשר הוא תולה באחר הוא נמסר עליו, ולפיכך התפילה היא עבודה גמורה אל ה' יתברך (נתיבות עולם - נתיב העבודה פרק ג').

ענין התפילה הוא, כי הנה מן הסדרים שסדרה החכמה העליונה הוא שלהיות הנבראים מקבלים שפע ממנו יתברך וצריך שיתעוררו הם אליו ויתקרבו אליו ויבקשו פניו, וכפי התעוררותם לו כן ימשך עליהם שפע, ואם האדון ברוך הוא חפץ ורוצה שתראה טובת בראיו בכל זמניהם, והכין להם עבודה זו דבר יום ביומו, שעל ידה ימשך להם שפע ההצלחה והברכה כפי מה שהם צריכים לפי מצבם זה, בזה העולם (רמח"ל דרך ה' חלק רביעי פרק ה').

רבנו יהונתן אייבשיץ היה אומר: שעת התפילה בעמדי לפני ה' היא חלקי מכל עמלי.

עוד היה אומר: אני צריך חיזוק ורחמי שמים לבל תתבלבל כוונתי בתפילתי. (מבוא לספר יערות דבש, הוצאת מכון ירושלים תשד"מ).

אומרת הגמרא (ברכות ל"ב): וכי מאחר ששוהין ט' שעות ביום בתפילה וכו' תורתן משתמרת וכו', וכתב הגר"א: רצה לומר על ידי שמאריכים בתפילה מתברכת התורה ומשתמרת בקרבם (מובא בספר אורות הגר"א עמוד ס"א).

כתב החזון איש באגרותיו: עבודה נאצלה בתפילה: לצייר כמו חי איך שהקב"ה שומע את שיח שפתותינו ומאזין הגיון הלב.

עוד כתב החזו"א: התפילה אם היא מצוה מעשית אצלנו אחרי שערכו לנו אנשי כנסת הגדולה נוסח ערוך ומסודר בלתי משתנה, הנה אמנם מצוה עיונית היא בעקרה וחובת הלב, וכל שלא יצא ידי חובתו מצד הלב לא עשה גם במעשה מאומה, שאין תפילה אלא עבודה בליבו של אדם, כמו שאמרו לעבדו בכל לבבכם, איזהו עבודה בכל הלב שנדרש מן האדם לפני בוראו יתברך, היא תפילה.

עוד כתב החזו"א: אם אמנם עשיית תפילה קבע היא נמאס במשכל ראשון, אבל עשיית רחמים ותחנונים לפני המקום ברוך הוא הוא מן השלמות היותר גדולה והקנין היותר נבחר לאדם על פני חלד, ואמרו איזו פרשה קטנה שבתורה שכל גופי תורה תלוין בה - בכל דרכיך דעהו, הנה הידיעה של השגחתו יתברך בכל הדרכים שהאדם דורך, זהו גופי תורה.

עוד כתב שם: התפילה היא מטה עז ביד כל אדם, וכל שישים האדם מבטחו בו יתברך כן יתעלה וכן יצליח, וישמר מכל דבר המפסיד את הלימוד האמיתי, הלימוד והתפילה קשורים זה בזה, עמל הלימוד עוזר לאור התפילה והתפילה עוזרת ללימוד, תפילה בבחינת "קבע" מרחיקה את הלימוד, והלימוד בעצלתים מונע תפילה (מובא בספר "התעוררות" לקוט אמרים מהחזון איש).

הצטרפו לתפוצת העלון במייל:
shch3910@gmail.com

מלאך המות בקבר. מדוע קבעו חכמים לאומרה רק בסוף תפילת שמונה עשרה? לכאורה ראוי היה לאמרה במקום חשוב יותר באמצע התפילה, כגון ב'אתה חונן לאדם דעת' וכדומה.

ואפשר ליישב על פי מה שכתב בעל חובות הלבבות (שער הכניעה פרק ז) בזה הלשון: הרבה בני אדם יבואו יום חשבון, וכשמראים להם מעשיהם ימצאו בספר זכויותיהם זכויות שלא עשו אותם, ויאמרו לא עשינו אותן, ויאמר להם: עשה אותן אשר דבר בכס וספר בגנותכם, וכן כשיחסר זכויות המספרים בגנותם יבקשו אותם בעת ההיא, ואמר להם: אבדו בעת שדברתם בפלוני ופלוני, וכן יש מהם גם כן שימצאו בספר חובותם חובות שלא עשו, וכשאומרים לא עשינום, יאמרו להם: נוספו עליכם בעבור פלוני ופלוני שדברתם בם, כמו שנאמר (תהלים עט, יב): "והשב לשכנינו שבעתים אל חיקם חרפתם אשר חרפוך ה'". ועל זה הזהירנו הכתוב (דברים כד, ט) "זכור את אשר עשה ה' אלקיך למרים".

נדמיין לעצמנו שני חברים ראובן ושמעון, מגיע ראובן לבית דין של מעלה. בודקים ורואים שיש לו בכתובים הרבה זכויות שלא הוא עשאן. ועל כן כשיאמר ראובן לבית דין של מעלה כי לא הוא עשה את כל הזכויות הללו, יענו לו הם זכויות אלו שעשאים חברו שמעון, מאחר שדבר שמעון על ראובן לשון הרע נזקפו כל זכויותיו של שמעון לראובן.

כאשר יגיע שמעון לבית דין של מעלה ימצא בכתובים שלו מעשים רעים שלא הוא עשאם, וכאשר ישאל לפשר הענין, יאמרו לו הבית דין של מעלה שמאחר שדיבר לשון הרע על חברו ראובן זקפו לחובתו את כל עוונותיו של ראובן.

וכתוב בספרים הקדושים שהבלבול שיגרם לשמעון כתוצאה מכך הוא כה רב. עד שהוא יאמר לעצמו: אולי באמת אין שמי שמעון אלא ראובן, (או שם אחר מאחד מאלו השמות האחרים שעוונות בעליהם הועברו אליו). ועל פי זה ברור מדוע קבעו חכמים לומר את הפסוק המרמז לשמו של האדם דווקא בסוף התפילה בתפילת 'אלקי נצר לשוני מרע', שכן בתפילה זו אנו מבקשים שהקב"ה יסייע לנו בשמירת לשוננו לבל נכשל בעוון לשון הרע ובדברי גנות על אחרים, לרמז לנו בכך שאם לא נקיים את התפילה הזו - 'אלוקי נצור'.... ונהיה בעלי לשון הרע אזי לא יועיל הפסוק עם שמנו, שכן כאמור מרוב הביבלבול לא ידע האדם בברור מי הוא באמת, אך אם ישכיל האדם וינצור לשונו מדבר רע או אז ידע ברור מי הוא ולא יתבלבל כלל, והפסוק עם שמו היא לו לעזר ולתועלת ביום פקודה.

מבט נכון לתפילה

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצוק"ל

כתב המהר"ל: "העבודה אל ה' יתברך אשר יש לישראל בגלותם שהוא בכל מקום היא התפילה... ומה שנקרא התפילה - עבודה", כי התפילה שמתפלל האדם אל ה' יתברך מורה שהאדם נתלה בו יתברך וצריך אליו, ואין לו קיום זולתי בו יתברך ולכך מתפלל אליו על כל צרכיו,



לא מעבירים כרטיס

הרב ירון ראובן שליט"א

כיום אין לנו קרבנות, התפילה היא במקום הקרבנות (ברכות דף כו עמוד ב) "ונשלמה פרים שפתינו" (הושע יד, ג), וגם על התפילה הזהירו רבותינו אל תעש תפלתך קבע אלא רחמים ותחנונים (אבות פרק ב משנה ג), יש אדם שמתפלל כחוק קבוע, הוא יודע שהוא צריך להתפלל, אז זה נכנס כמשימה בסדר יומו, חז"ל הזהירו ואמרו: שהתפילה צריכה להיות אצל האדם בצורה של רחמים ותחנונים שידע ויכור האדם לפני מי הוא מתפלל ומה הוא מתפלל - ולא להעביר כרטיס. וכמו שמצאנו שיש מחשבת פיגול בקרבן (ויקרא ז, יח) ככה יש מחשבת פיגול בתפילה (עין פרי מגדים אגרות אגרת ג). כשאדם מתפלל הוא צריך לעשות את כל ההשתדלויות שלא להסית את כוונתו מהתפילה (שלחן ערוך אורח חיים סימן צח סעיף א), להתרכז ולכוון בכל המלים שהוא מוציא מהפה (שם), ולזכור לפני מי הוא מתפלל.

לצערנו לא כולם זוכים להגיע להבנה היו, שהתפילה היא הזכות הגדולה, שבכוחה לשנות את הטבע ולבטל את הגזרה מעל הנגזר (ספר כד הקמח לרבנו בחיי ערך תפילה), ולכן היחס שלהם לתפילה הוא בהתאם, הם עסוקים בהרבה דברים באמצע התפילה שמסיחים להם את הדעת, ומחשבות פיגול מתרוצצות להם בראש בתפילה ללא הפסקה, וגם על זה הזהירה התורה "אדם כי יקריב מכם קרבן" - הקרבן המתקבל ביותר הוא "מכם" - אתם בעצמכם שמתקרבים בעבודת השם, ועובדים אותו בכל לבבכם ובכל נפשכם (דברים יא, ג). ואיזוהי עבודה שבלב? זו תפילה!

התפילה כתכלית

הרב נח גוטמן שליט"א

האדם המתבונן במבט שטחי על עניין התפילה עלול להגיע למסקנה הפשוטה שהתפילה היא אמצעי בלבד, מן כלי רוחני שתכליתו היא השגת צרכיו הגשמיים והרוחניים. לכל אדם במשך כל שלב ושלב מימי חייו בעולם ישנם

צרכים שהוא מייחל להשגתם. ישנם צרכים גשמיים כמו מזון ובריאות וישנם צרכים רוחניים כמו חכמה ותשובה על חטאים. ישנם צרכים פרטיים שנוגעים לחיים הפרטיים של האדם הפרטי, וישנם צרכים כלליים שנוגעים לחיי הכלל של האומה והאנושות. התפילה, מהוה לכאורה כלי שבאמצעותו אנו מקווים להשיג את אותם צרכים.

ואולם, בדברי חז"ל אנו פוגשים הבנה הפוכה לגמרי. התפילה איננה אמצעי, אלא להיפך - התפילה היא המטרה.

בחז"ל מובא כי האמהות שרה רבקה ורחל היו עקרות, מפני שהקדוש ברוך הוא מתאוה לתפילתם של צדיקים. הקדוש ברוך הוא יכול היה לברוא את האדם בלי שום צרכים מיוחדים. בלי צורך לאכול, לשתות, בלי להצטרך לביגוד ודיוור ובלי בעיות מיוחדות ואולם, אם לא היו לאדם צרכים כאלה, לא היה נוצר קשר רצוף ויום יומי בין האדם לבוראו, בין הייצור ליוצר. ----- קשר אמיתי, הוא קשר עם דיבור. בלי דיבור, אין תקשורת. על מה יכול הייצור לדבר עם יוצרו?

לפעמים האדם חש בצורך לדבר עם אחד מקרוביו ומכריו, שעמו לא שוחח זה זמן רב, אולם, לפעמים למרות הצורך בשיחה עם אותו אדם, אינו מצליח למצוא נושא לשיחה. זוהי בעיה שכולנו נתקלים בה מידי פעם. בעיה זו יכולה הייתה להיווצר גם ביחסים שבין אדם ליוצרו.

כדי להתעלות האדם צריך להיות קשור לבוראו בקשר נפשי עמוק, קשר זה יכול להתפתח רק באמצעות דיבורים רציפים בין האדם לבוראו. ואולם, על מה ידבר האדם על בורא עולם? כאשר האדם רוצה לדבר עם אביו או בנו ואיננו מוצא נושא לשיחה, הוא יכול למצוא נושא כמו פוליטיקה או מזג האוויר, אך כל זה אפשרי ביחס לאדם בשר ודם, ולא ביחס לבורא העולם.

כדי לפתור בעיה זו ברא הקב"ה את האדם בצורת חיים כזו, שלכל אורך חיי האדם, הוא יהיה תלוי ללא הרף בחסדי שמים. אם זה בבריאות ואם הפרנסה, אם זה בזיווג ואם בגידול הילדים. וכך, כאשר האדם נשען כל ימיו על חסדי הבורא, הישענות זו יכולה להוות את הבסיס לקשר החזק ביותר בין הבורא לנברא, הלא היא התפילה.

הגאון רבי דב לנדו שליט"א:

אנשים, נשים וטף, יתמידו בימים אלו באמירת פרק צ"א בתהילים

אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה העומדים בין פים ובין פיפשה המקום ירחם עליהם ויזציאם מצרה לרוחה ומאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה השתא בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן.

עלות העלון לשבת: 220 ₪ בלבד | ניתן להעביר לחשבון 61135 | סניף 56 | בנק 11 תפוצת העלון: בני ברק, פתח תקווה, אלעד, אחיסמך, מודיעין עילית, רחובות, אשדוד וירושלים

גליון הפרשה על פרשת השבוע יוצא פעם בשבועיים - בתפוצת המייל בלבד!

העלון יוצא פעם בשבועיים | הערות/הארות/ הצטרפות לתפוצת המייל - ניתן לשלוח למייל: shch3910@gmail.com

מקורות | הכרת הטוב:

הסבא מנובהרדוק זצוק"ל - מדרגת האדם. מהדורה תשפ. מכון דעת חכמה | טור ונושאי כליו - שולחן אורח חיים ספריא | הגר"ש הומינר זצוק"ל - עולת תמיד הרס"ט רוזן שליט"א - סימנא טבא - ביתר עילית תשפ"ב | הגר"ש אלישיב זצוק"ל - סידור שיח שפתותינו-זכרון צבי ליפא. אשכנז. תשפב | הר"י ראובן שליט"א - אור הלבנה - הוצאת ארגון 'בעזרת השם' | הר"ג גוטמן שליט"א - ערכים. || בית המדרש 'מאור שרגא' - אלעד || ביהכ"ס אושר עד פתח תקווה

